

En fjäril gungande på rosens blomsterstäl,
En träden murna hoy, lite syfkon, wid hwarandra.
Det hvita seglets bröst swalls opp af måstans slägt,
Små källor porla fram i silfvermantlad drägt,
På skogsjudinnans släp i molnbeglänsta nätter
Sig slingra bäckar ned utföre gröna slätter.

Här Echo skållt sin thron i dunklets djupa grotta,
Så troget svarar hon med tåta återstall
På sistans morgonsång, på bösans ljunghedsknall.
Här simmar sagta fram Neptuni silfverflotta,
(De hvita swanorne bland holmar när och fjär;)
Här duswan i sin flygt det blåa hvalfwet står,
Här blandas Phoebi gull med Alstonsjernors glitter,
Här på hwar morgonsky en liten Amor sitter.

Den Parken Djurgåln nämns. Hur ofta har des swalka
Ej trötta wandraren i middagsheftan glädt!
Hur ofta kallat fram uppå den gröna slätt
Det fria stadens folk, att uti gräsets halka
Fristt swänga om i dans wid nyckelharpors ljud!
Hur stön den parken är! En kungspark i sin skrud,
Hvars mantels blomsterbräm långt ut bland böljor flyter,
Hvars hjesas diadem sin frans i molnet knyter.

Ein största prydnad dock han af den skalden hemtar,
Som hilde till des låf sin harpas trolldomeslag. —
Wid kånslors vra swall, wid Isjens tåka drag,
Wid glasens dubbla klang och Cypris bröst, som slämtar,
Wdls denna lunden om till Paphos mirtenslund.
Hwar sitta få en flöjt uti sin lilla mund,
Hwar björk blef aread, hwar ros en nymp i parken,
En Amors gyllne pil hwart enda strå på marken.

Då all naturen gie att offra sina skänker
Att denna woekra nejd. Eitt hela blomsterhaf
Af lilja och narcis den tåka Flora gaf,
Då solen allt det gull, som uti molnen blänker,
De gröna fluggors walf och gräsets slåta plan
Med foglar tusental gaf, skogens Gudom, Pan.
Ur skyn rann månen upp likom en silfverkälla,
Pan gie sin ljusa flod på träd och gräs att hålla.

Den dag jag nalkas ser, då mellan dessa ekar
Ett tempel bjuer sig wid dån af bälars klang
Till åra för den Skald, som Djurgålns fågring sang,
En tung i Frejas glam, en tung i Bacchi lekar.
Jag ser hur rankorne sig slåta gren wid gren
Med mirt kring templet rund i morgonrodnans sten.
Jag ser den mjuka wåd af Floras blomsterkosta,
Der fjär'lar flyga kring och Illiconvaljer dofta.

Men midt i templet sköt, med liran uti händer,
Står den Obbdlige i lifwets fulla wår,
Kring honom dagens Gud sin purpurmantel står.
Ffrån hwart skogens löf en wind sitt samsjud sänder,
Straxt träden ta i ring och himlen står i brand
Då böljan rusig blir och tumlar emot strand.
Som silfvergnisfor ut ur bergen sypor sprida,
De smånått, raglande, i rad der stå och nicka.

Då himlaswalorne, de mörka molnen, doppa
I vågorne sin nåbb och spruta en kastad
Af purpur och af gull på rosor och på blad,
Att ång och tråd och fiell af skönsta majregn droppa.
Sin pipa tager Pan och blåser en cadence,
Straxt dagens ljusa häst ses lyfta upp sin swana.
Han skakar ned sitt gull på haf och berg och länder,
Då fullt är hwarje glas af gull kring Djurgålns stränder.

All jorden tjusad blir. Till sjelfwa Drel kuster
En gnista går af fröjd, en salig andedragt,
Som binder döden sjelf wid lifwets warma slägt,
Då dränker sorgens tår i drufwans glada must.
Hwar Dread i skog, ja hwar Nadjad i sjö
Af lustar wäckes opp, af lustar tyckes dö,
Då solen ån en gång i sjelfwa mörka natten
Slår gyllne dgat opp kring lundar, berg och watten.

Då ser jag, lik en flod, de rassa, glada bröder
I vågor strömma fram på Djurgålns tåka ång,
En hel Apurimac af inga skållar stängd,
Hvars bräddar swälla opp, hvars höjda böljaglöder.
Hwad rop! hwad hurrastrål! hwad harpors kling jag hör!
Hwad stråll af bälars gny! hwad sång af Frejas mör!
Jag ser det glada tåg opp emot templet swänga,
Jag ser i hwarje lock en frans af drufwor hänga.

Då Bacchus träder opp, som prest, i detta tempel,
Med pomeranser prydd i toppen af sin hatt,
En han bår i hand, och strattar mildt och glädt;
Då bjuder bröderne att följa hans exempel.
Wid stoden slåttad fast, som rankan wid en alm,
Han skämmer, hickande, an dagens högtidspsalm:
Från allas läppar straxt hörs glada hymner skalla
Då purpurmoln och doft all neiden öfwerwalla.

Då skogen hänger full af citror och cymbaler,
Då hafwets Gud står an på böljornas claver
Ett lust adagio, att djupet suckar ger.
Med perlor rosorne sig smycka som till baler.
Sjelf stoden klinga hörs en ton så underbar.
Straxt skådas uti skyn den granna Cypris char —
Hon stannar och med hand firbr rosor och rubiner
Då templet, likt en sol, i morgonrodnan skiner.

Då winkar det en hamn från Elyseens slätter
Hit ned till Målarns strand, och genom luftens zom
Det sprider sig ett ljud, det tränger sig en ton,
Likt tusend bälars klang i sommarns ljusa nätter.
Hwårt dga blirtrar eld; hwart hjerfa widgar sig,
Då sjelfwa Echos bröst uppå den öde sig
Upprepar melodien ånyo hundra gånger
Af Bacchi Niddarslag och salig Fredmans sänger.

Nåttelse: J N:o 59. spalt. 5. rad. 10. står:
urprimets lås: urpoemets

Stockholm,
Elméns & Granbergs tryckeri.

R o m e t e n.

N:o 61.

Onsdagen den 1 Augusti 1827.

Correspondens-Nyhet.

För omkring ett år sedan hafwa ett par Soldater wid Calmare Regemente, i Yelarne Socken: Annex under Bimmerby, gjort ett jordsynd, enligt uppgift, inlagdt i ett stort Tennstopp. Det utgjordes 1:o af sex Silfverfedar, med korta, smala, trekantiga skaf, men breda, nästan cirkelrunda blad. I hwardera, just på den punkten, der skafet är förenadt med bladet, ser man en förgyltd, så kallad Munk, eller Fraktur-bokstaf, på det sättet, att twenne fedar äro märkte med bokstafwen A, en med bokstafwen C, en med bokstafwen M och twenne med P. Den feden som är märkt med C, har, på hwardera sidan om bokstafwen, en förgyltd inscription i Munkskrift, innes hållande namnen: Elias Enoc, och likaledes den som är märkt med M, likwäl otydligare, namnen Maria, Anna. — 2:o En stor fingerring af Silfver, som tyckes hafwa varit förgyltd. Midtpå är en, af hög fänt omgifwen, fördjupning, i hvilken säkert någon sten varit infattad. På ömse sidor derom mycket uppbyggda rosetter i drifwet arbete. 3:o Några Silfverknappar, till formen ungefär lika med dem man ser i den store Gustaf Adolfs kläder, som förwaras i Kgl. Klädkammaren i Stockholm. 4:o En hop Silfverpenningar, enligt uppgift, så stor, att den uppfyller en hel mjölkbunke. Af dessa penningar har Ref. sett 85 st., uttagna alldeles på höft eller utan urwal. Bland dem besunnos twenne små bracteater, twenne slämplade å reversen med tre kronor, och å adwersen med en trekantig sköld, innes hållande Bondewapnet. De öfriga woro dylika, så kallade angelsachsiska mynt, som wänligen i jordsynd förekomma. På alla woro omskrifterna så ut-

nästa, att det, åtminstone för Ref., icke varit möjligt att läsa dem.

A f u s t i f.

Fragmenter ur min Resejournal,

N:o 2.

Fitja, Argus och Södertelge.

Om man vill gå att finna originalet af en Hållskarl, måste man söka honom i Fitja. Den närvarande är det dock icke. Dessutom utmärkte sig den, som tidens hållskarl, dden, 1823 om wåren afslorblade. Han war en knubbig, undersättig och bredarlad man, med listiga ögon, bestämdt wäsende och knyttnäswar som klubbbot. Man såg honom alla tider på dygnet i en grå jacka, blå kortbyxor, med spännen af messing, röda strumpeband, hwhita ullstrumpor, rödrandig wäst och skor af befsöm; omgifwen af sitt sauve de garde, skjutbönderne. Han stod bland dem som ett eldsprutande berg. Lik en Caron wid sin färja lät han sållan någon passera utan att hafwa framwisat den gyllene grenen. Daktadt sin wresfighet, war han dock afhållen och känd som en högst nykter och energisk man i sin tjenst. Om någon kommer att försöka sig wid yttersta basunnaljudet, blir det wiserligen han; ty, med uns dantag af samwetet, fick wäl ingen ting af hans lekamen någonsin hwila här på jorden. Innan ångsbåtarna kommo i gång, war, som bekant är, denna gåstgäwaregård den swåraste att passera, och man fick ej sållan betala i Banco, hwad man skulle ers-

lågga i Riksgäld. Kom det sig deraf, att Bankens pappersbruk Tumba ej ligger långt härifrån?

Använd till stället antråffades min landeman P., hwilken war stadd på en chemist underrisning af Bankens papper. Hade jag tänkt något för mig, skulle jag ledd af patriotism, då jag war så hårt nära rikets nästan enda och förnämsta guldgrufwa, föriet mig med något litet obrukbart linne, för att såsom en ringa gård lågga det på fosterlandets altare. Nu låt det sig icke göra. Min affigt war emellertid upprigtig.

Snart undfick jag bästar. Scephirerne blåste sitt adagio i en öppnad swagdricksbouteli och solen göt sitt gull på des botten. Skjutsen war betald, drickspenningar utdelade och stället beborstade flyddsgeniens blidkåd. Ett nytt mod uppgick i mitt hjerta, jag låt froppen lodrätt nedfalla i wagnen och fortsatte resan, under de gladaste utsigter, till Sdbertelge.

Staden har verkliga sina skönheter och environerne på andra sidan äro rätt wädra. Utom kyrkan synes Rådhuset förtjena mesta uppmärksamheten. Det skall, efter kännarens påstående, hafwa en slags likhet med Rådhuset i Nachen, hwarest Carl den femtes peruk ännu förwaras och ärligen friseras opp för 10 gyllen. Några rutor syntes, om jag ej mistar mig, wara solblinda och andra skändslag, måhända i senare fallet, för att lemna desto friare anderum åt Gudinnan Justitia, då man wet, att i en oqualmig omgifning hufwudet blir tungt, omdömesförmågan slapp och tankarne ej sållan utan hållning.

Under min wandring föll en sak mig in. Här finnes intet spektakelhus. I fall ett sådant i framtiden kunde åstadkommas, och Hr. Wilners eller Hr. Lamberts troupe der wille uppsåra skådespel, derwerwågade jag, huru planen till ett dylikt kunde uttänkas, påssande för lokalen. Se här ett utkast:

Sdbertelge eller den föregifna Argus *).

Komedi i Tre Akter.

Personerne: Ferdinand Swabier, Borgmästare och Hef för Ultraspartiet.

*) Då författaren på förhand försäkrar, att han i Sdbertelge icke känner någon enda invånare, icke en gång till namnet, hoppas han undwika dumhetens bestraffning af några blaffstyer och allusioner med sitt utkast. Allt är ett rent phantasspel.

Benjamin Dobbeltbier, Glasmästare och Hef för det liberala.

Florella, Borgmästarens dotter.

Bücherbändler, en förslupen Boktryckare, gesäll från Stockholm.

Rådman och deras fruar af båda partierna. Mahanda löst folk.

Punkten, hwaromkring det hela wänder sig, är den frågan: huruwida gasupplysningen skall införas i Sdbertelge eller icke? På ena sidan kämpa Borgmästaren och de äldre Rådmanen emot, Glasmästaren och de yngre för des antagande. Saken skall på allmän Rådhuswisa afgöras.

Båda partierna äro i den högsta spänning. Borgmästaren lofwar sin dotter åt den, som på det kraftigaste kan motwerka förslaget. Beslagligtwis är den 15-åriga flickan i hemlighet tillgifwen de liberala sinnade; dertill förantledd af en cacherad kärlek till Glasmästaren, hwilken hon tillfälligtwis fått se genom en windsglugg, då han insatte några rutor i Rådhuswisan en wärmorgon.

Under tiden anländer en från det Argusiska teateriet förslupen Gesäll, inrycker på källaren: Frihetsswännen, för att taga sig någon förefristning. Det liberala partiets ledamöter äro der församlade. Han inger sig med dem i samtal, upprepar ett och annat tafelsätt ur Argus. Man blir uppmärksam, man förwånas. Man ersar att mannen är från hufwudstaden, man hör honom raisonera i Politik, Litteratur och Handel med en säkerhet, som är märkligt wärdig, man hwisfar, man emotser, ja man förwånas, att den förestälde personen icke kunde wara någon annan, än Argus-Redaktören sjelf. Man refer på sig, man complimenterar, man omsattar detta lyckliga ögonblick, — han kunde ej längre anses sig cacherad, hans djupa insigter och werldsborgeliga tänkesätt hade redan röjt honom, han behöfde dock icke frukta, inga ultrasister, congregationer eller Jesuiter woro här till finnandes, endast redliga och för sin frihet nitälskande Sdbertelgeboor. Gesällen, i början något tvehgäsen, dock ej utan présent d'esprit, tar saken, som sig bbr, och erkänner sig just wara det Argusiska majestätet sjelf. Man jubilerar, hurrar och pokulerar. Glasmästaren föredrar ärendet. Förmåler, huru samtliga närwarandes beslut wore, att införa Gasupplysning och anhåller på det troinnerligaste, det högst densamme med sin närvaro och sin kraftiga medverkan måtte

bidraga till den goda sakens befrämjande. Gesäl-
 len försäkrar sig skola med all välvilja gå deras
 önskan till mötes. Nu drickes gasupplysningens
 lyckliga insbrände under hurrarop. I det samma in-
 störtar Rådsmästaren med den förskräckliga under-
 rättelsen, att Råden wore omgifwen af brannvakt
 och polisbetjening. Sällskapet hade dröjt öfver ti-
 den. Detta wore nu en tillställning af Borgmästas-
 ren, för att komma dem samtlige på fall och biter.
 Genast utblåsas alla ljusen. Sällskapet med Glas-
 mästaren i teten hoppar ut genom fensuren och flyr.
 Gesällen gripes i saren och sättes i arrest i Borg-
 mästarens källare. Efter en stund inträder Borg-
 mästaren i nattrock och mössa, omgifwen af samtlige
 uttraisterne, hvilka hos nämnde sin förman haft
 en dylik rådpåböring. Florella går förut och lyser.
 Nyfikne att se hwilket befant rof sallit i deras nåt,
 studsa de tillbaka wid åsynen af en dem alldeles
 okänd person. Borgmästaren anställer dock, fast nå-
 got slammmande, en slags ransafning. Gesällen, som
 härunder hunnit något våmta sig, hjälper sig åter
 ur snaran med en sin list. Han utgifver sig nem-
 ligen för Redaktören till Tidningen Oraniskaren.
 Allmänt stöbröp. Bojorne togas och den frigiore
 de uppföres i triumf i salen. Borgmästaren vill genast
 förlofwa honom med Florella. Hon flyr. Emellertid
 förbinde sig Gesällen, att på den afgörande da-
 gen vara närvarande, för att genomdrifwa med sin
 våttalighet gasupplysningens tillintetgörande.

Nr. 11 den följande dagen är det wigtiga ögon-
 blicket inne, då striden skall slitas. Rådhusalen är
 å den ultraliberala sidan matt upplyst, å den libera-
 la starkt eclairerad. De båda partierna hafwa res-
 dan intagit sina platser på höggra och wenstra sidan.
 Gesällen midt emellan. Borgmästaren sätter sig i
 sin prästbiistol för att föredraga ärendet.

Han börjar med att wisa, huru onyttigt, ja till
 och med skadligt det wore, att inför gasupplysning.
 Härigenom öfwerändakastades all historisk continui-
 tet, löskaktighet och dryckenstap befordrades m. m.
 Han öfwer gick derefter till eldswådors rystliga följ-
 der, lättheten för tjuwar, att wid gasstenet wagle-
 da sig fram till bodar och slängda dörrar, samt stu-
 tade med en kraftig anmaning till samtlige, att
 widmagthålla stadens uråldriga privilegier m. m.
 Det wore stadens Glasmästare, som, i egennyttig
 affigt att få affätta en mängd glas till gaslyktor-

ne, först uppkommit med detta nyhetskråmeri. Med
 den wises tugn hade Borgmästaren så tillrättwid
 så ett ofog, som hwarken någon kristlig regering
 eller något menstligt förnust kunde billiga. Därför
 hade han hos pluraliteten funnit en ganska god och
 sansad sinnessämning. Han (Glasmästaren) skulle
 nu till sin blygd erfara, huru alla redligt sinnade
 afskydde ett förslag, som icke kunde annat än bringa
 ga staden icke blott i wandra utan äfwen i förderf-

Glasmästaren, jemte hela massan å den wen-
 stra sidan, uppfod nu, hwarwid den förnämnde
 yttrade:

Högädle Herr Borgmästare, så och samtlige här
 församlade m. m.

I sanning synes mig, efter Hr Borgmästarens
 yttrande, stadens lyfotadjur åga mera frihet och en
 ändamålsenligare constitution än hieswa deras åga-
 re. Hwad som icke en gång wägras de oförnustiga
 djuren, kan wäl icke med skäl förnekas de med för-
 nust begärdade. Ibland menstliga rättigheter wor-
 re wäl den en af de billigaste, att fritt få begagna
 ljuset; hieswa naturen tyckes härutinnan föregå med
 de mest lysande exempel. Wågran af någon ting
 så simpelt wore en hittills alldeles oerhörd sak.
 Hwarken i Rom under des Borgmästare, (hbr! hbr!)
 eller under des despotiska tider, ej en gång under
 den stråckperiod, då Nero wille skära sin häst till
 Borgmästare (högljudt bifall från wenstra, fort och
 knot från höggra sidan), ja ej en gång i det greks-
 fördrande Turkiet hade något sådant blifwit på-
 yrkadt. Det säge i sanning ut, som om Borgmä-
 staren jenuwål wille sträcka sina händer opp till det
 flöt, Josua en hel dag hdd att stå stilla. Hwad
 löskaktighet och dryckenstap beträffade, woro dessa la-
 sler af den beskaffenhet, att de snarare sökte mörker
 än ljus; förbrigt wore Borgmästare och Råd i den
 akt och mening tillsatte, att de skulle waka öfwer
 ordning och sedlighet. Hwad åter glasen till lyktor-
 ne beträffade, hade Glasmästaren på intet wis an-
 måst sig till des isättande; det stode i stadens be-
 hag att utse någon annan, t. ex. Hr Borgmästas-
 ren. Det wore icke egennyttans, utan patriotismens
 språk Glasmästaren förde. Samma besyrtning och
 med lika stort skäl kunde han göra Borgmästaren,
 hwilken, såsom slägt med stadens Skomakare, och för
 att gynna hans werkstad, anbefallt samtlige Råd-
 männen, att wid förtre högtidigheter nyttja stöfkor, ¶

